

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ МАЙБУТНЬОГО ПЕДАГОГА

Шаль І.Р.

*Студентка факультету іноземних мов
Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка
м. Тернопіль, Україна*

Науковий керівник:

Пежинська О.М.

*кандидат філологічних наук,
доцент кафедри романо-германської філології
Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка
м. Тернопіль, Україна*

Мовлення є одним із найбільш важливих інструментів педагогіки кожного освітянина. На жаль, це є однією з найактуальніших проблем освіти всього світу. Навчальні заклади щоразу потребують висококваліфікованих викладачів, які здатні ефективно працювати в умовах зростання обсягів інформації, вміють аналізувати і застосовувати різні явища лінгвістики, а також знають та вміють подавати матеріал державною мовою, що є зараз найголовнішим у нашій країні.

А чи замислюються педагоги над своїм мовленням? Чи правильно вони вимовляють слова, ставлять правильні наголоси? Чи знають як доцільно та граматично правильно використати те чи інше речення? Чи володіють достатнім словниковим запасом для вільного висловлення думки?

Саме тому метою моєї роботи є дослідження сучасних проблем мовлення педагогів та створення шляхів його удосконалення для майбутніх освітян.

Відповідно, об'єктом є піднесення культури мовлення майбутніх викладачів, а предметом – засоби і умови розвитку культури їх мовлення. Важливими в контексті є дослідження сучасних науковців у галузі освіти, а саме: С. Яворської, О. Караман, Н. Бабич, В. Бардер тощо.

Кожен педагог повинен знати та вміти володіти своїм організмом під час спілкування, особливо міміка та пантоміміка, стежити за своїм темпом, манерою, дикцією, мовленнєвим голосом.

Усе це для того, щоб учні могли з легкістю сприймати, аналізувати та застосовувати одержані знання, щоб цим вплинути на їх всебічну розвиненість та успішність.

Як писав Сухомлинський, що саме мовлення освітянина є показником педагогічної культури, засобом самовираження і самоутвердження його

особистості. Слово педагога не повинно бути брутальним, непристойним, фальшивим, нещирим.

Особливо наголошував на своєрідній психотерапевтичній функції слова вчителя, вважаючи це обов'язковою умовою спілкування – діалогу між учителем та учнями.

Можна підсумувати, що основними педагогічними функціями мовлення вчителя є забезпечення повноцінного донесення, навчальної діяльності, хороших відносин з учнями.

Шляхами вдосконалення мовлення майбутнього педагога є його всебічний розвиток, контролювання свого мовлення, уміння виразно розмовляти, знання державної мови на найвищому рівні, вміння граматично висловлювати свої думки, знати лексичні норми (особливо наголоси), розвиток загальних психологічних особливостей, які саме створюють передумови для хорошого оволодіння мовленнєвими навичками, самоконтроль і розвиток комунікативних здібностей, створення умов для забезпечення психологічної свободи дитини.

Засвоєння літературної мови-тривалий процес, він починається з дитинства і триває впродовж всього життя.

Література:

1. Бабич Н. Д. Практична стилістика і культура української мови. – Львів, 2003. – 540 с.
2. Макаренко А. С. Про мій досвід // Твори: в 7 томах. – том 5. – 408 с.
3. Педагогіка і психологія формування творчої особистості: проблеми і пошуки: зб. наук. пр. / редкол. : Т. І. Суцєнко (відп. ред.). – Київ-Запоріжжя. – 2005. – Вип. 3. – 405 с.
4. Смелкова З. С. Педагогічне спілкування: Теорія и практика навчального діалогу на уроках словесності. – М. : Флінта: Наука, 1999. – 232 с.
5. Сухомлинський В. О., Слово про слово. Слово вчителя в моральному вихованні // Вибрані твори: том 2. – К., 1977. – 330 с.